No. 2257 Zaterdag 9 April 1927. 45ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Hoe de publieke gelden verwerkt worden.

Dd. 19 Febr. l. l. schrijft de bekende Anonieme briefschrijver in de N. R. Crt. het volgende:

De begrooting voor 1926 voorzag, tegenover een bedrag van f 2,580,829 als uitgaven voor den gewonen dienst, in f 2,349,600 als ontvang. Voor het tekort ad f 231,229 moest dan ook wederom een beroep op het moederland worden gedaan.

Zooals wij in een onzer vorige brieven hebben medegedeeld, zijn de ontvangsten echter zeer meegevallen en hebben zij 'n goede 6 ton meer dan waarop gerekend opgebracht. Indien nu de uitgaven binnen de perken der raming zijn gebleven, dan zal er over het afgeloopen jaar niet alleen geen subsidie noodig zijn geweest, maar zal de dienst zelfs kunnen worden afgesloten met een overschot van ongeveer f 370,000.

Zij, die zich zulke schoone verwachtingen mochten hebben gemaakt en zich reeds illusies hebben gevormd omtrent het vele nuttigs, dat voor dit voor Curaçao toch niet zoo geringe bedrag tot stand kan worden gebracht, zullen echter, vreezen wij, erg bedrogen uitkomen.

Eind November raakte hier bekend, dat het departement van Openbare Werken zijne begrooting voor het afgeloopen jaar met ongeveer f 400,000, of niet minder dan 100 pct., had overschreden.

Zóo groot was de verontwaardiging onder de burgerij over wat men terstond als roekelooze geldverspilling van het genoemde departement betitelde, dat het even verdienstelijke als bezadigde lid van den Kolonialen Raad, J. J. Beaujon, zich zedelijk verplicht heeft gevoeld de zaak in het openbaar ter sprake te brengen, met het gevolg, dat de Koloniale Raad zich om inlichtinhen dienaangaande tot het Koloniaal Bestuur heeft gewend.

Wat vooral ergernis heeft verwekt is, dat niemand zich kan voorstellen waarmee eigenlijk al dat geld is heengegaan. Groote werken zijn niet uitgevoerd, voor zoover men weet, en voor de werken van eenige beteekenis, die uitgevoerd zijn of worden, n.l. telefoonaanleg en asphalteeren van de straten van Willemstad, zijn toch reeds op de begrooting niet onbelangrijke bedragen uitgetrokken. Men kan zich niet voorstellen, dat daaraan zooveel meer zou zijn besteed, vooral niet als men daartegenover stelt, dat in andere opzichten zooveel is verwaarloosd. Aan het onderhoud van straten, met uitzondering van het endje dat in 1926 geasphalteerd is, is niets, maar dan ook letterlijk niets gedaan. Bargestraat en Scharlooweg verkeeren in erbarmelijken toestand, de Kortijnweg lijkt wel een pas opgebroken straat. Aan haven en kaden is niet gewerkt, over het onderhoud der Gouvernementsmotorbooten wordt door de betrokken diensten zelf steen en been geklaagd.

Waar dan is het geld gebleven?

Wij willen trachten de verklaring te geven, die zich aan het publiek opdringt.

Aan 't Departement van O. W. gelden geen kostenbezwaren. Waar het er alleen op aan schijnt te komen, is, zooveel geld als maar beschikbaar komt, te verwerken. Of men daarvoor voldoende tot stand brengt, is een vraag van lagere orde. De ramingen van O. W. zijn dan ook niet veel anders dan stelposten, want over de financieele zijde der vraagstukken breekt niemand zich het hoofd.

Aan het hoofd van het departement is gesteld een mijningenieur, iemand dus, die niet doorkneed behoeft te zijn in de bouwkunde en die er ook geen praktijk van heeft, bijgestaan door . . . . weer een mijningenieur. Opzichters, toezichthouders, bazen en onderbazen, of hoe die menschen verder ook mogen heeten, zijn er genoeg, maar werkelijk technisch personeel ..?

Belangstelling in het werk, in den goeden gang van zaken, bestaat er niet; er moge hier en daar een of ander opzichter gevo [illegible] worden, die zich in dit opzicht gunstig onderscheidt, tegen den stroom oproeien kan zoo'n enkeling niet, er heerscht nu eenmaal een verkeerde geest aan het departement.

Onder zulke omstandigheden is het niet te verwonderen, dat ook de gewone arbeiders weinig presteeren.

Het is werkelijk ergerlijk, wekt dikwijls de verontwaardiging op tot zelfs van den gewonen neger op de straat „the man in the street" op hoe ongegeneerde wijze de Gouvernements-arbeiders hun bedrijf van lijntrekkerij en dagdieverij uitoefenen. En zoo komen dikwijls werken, die maar honderden behoeven te kosten, op duizenden te staan. En zoo gaat het goede geld maar heen, zonder dat er iets van belang bereikt wordt.

Waaraan het departement behoefte heeft, is aan een organisator, maar een die tevens in het vak der bouwkunde theoretisch en praktisch doorkneed is en de oeconomie van het vak verstaat. Hij zal het hier met dat al in den eersten tijd toch lang niet gemakkelijk hebben.

***

Eenige kantteekeningen.

De geachte anonieme briefschrijver veroorlove ons eerlijkheidshalve eenige kantteekeningen bij dit schrijven.

Het is zoo zachtjes aan gewoonte geworden om alle grieven die men tegen het Bestuur heeft, uit te spelen tegen het Departement van O. W. O. W. is de zondebok. Natuurlijk. wie langs den weg timmert, stelt zich 't meest aan critiek bloot. Zoo is het geval met genoemd Departement.

Wij zullen de eerste zijn om toe te geven dat er niet weinig lijn getrokken en gedagdiefd wordt, wat bij meer en beter toezicht en bij betere leiding wel voor een groot deel kon vermeden worden.

Doch de geachte briefschrijver weet toch zoo goed als iedereen, dat het Bestuur herhaaldelijk bij het indienen der begrooting credieten heeft aangevraagd voor het uitzenden van bekwaam technisch personeel uit Nederland, en dat deze credieten telkens met een sierlijken zwaai door de heeren van den Kolonialen Raad van de begrooting zijn geslingerd. Hoe wil men nu dit departement er een verwijt van maken, dat het over geen technisch personeel beschikt, terwijl degenen, die zedelijk verplicht zijn te waken voor de belangen der kolonie, dit personeel weigeren!

Wat het overschrijden der begrooting door O. W. betreft, zegt de briefschrijver, dat het lid van den K. R. de heer J. J. Beaujon zich zedelijk verplicht heeft gevoeld de zaak in het openbaar ter sprake te brengen, met het gevolg dat de K. R. zich om inlichtingen dienaangaande tot het Koloniaal Bestuur heeft gewend.

De briefschrijver wist dus dat het Bestuur over de meerdere uitgaven opheldering zou geven; in ieder geval hij moest weten dat op de vraag des heeren Beaujon antwoord zou komen. Waarom dat antwoord niet afgewacht, en daardoor vermeden zich schuldig te maken aan éénzijdigheid? Want met éénzijdige voorlichting dient men niemand. En de strijdwijze zou toch wel wat minder „unfair" en wat meer ridderlijk geweest zijn.

De briefschrijver weet toch ook dat O. W. geen recht heeft de op de begrooting uitgetrokken credieten te overschrijden, zonder machtiging van den Administrateur van Financiën en in laatste instantie van den Gouverneur. Als er dus van slecht beheer der geldmiddelen sprake is, dan treft daarvan de schuld op de eerste plaats den Gouverneur en den Administrateur van Financiën, en ware het dus wederom alleszins billijk en eerlijk geweest het antwoord van den Gouverneur op de vraag van den heer B. af te wachten.

Dan zou het Nederlandsch publiek ook vernomen hebben, dat genoemd departement van O. W. in het dienstjaar 1926 de som van ruim 205.000 heeft uitgegeven voor den aanleg van een telefoonnet, terwijl er maar fl. 50.000 op de Begrooting stond. Een en ander omdat het jaar te voren zoo goed als geen uitgaven daarvoor gedaan werden.

Dit om maar een voorbeeld te noemen.

Er is zoo goed als niets gedaan, geeft verder de briefschrijver te kennen. Welnu, wij zijn eens op onderzoek uitgeweest, en moeten eerlijk bekennen dat de geachte briefschrijver 't toch wel wat al te bont maakt en al te bout die beschuldiging neergeschreven heeft. Het is natuurlijk niet onze bedoeling een volledige lijst te geven van alle uitgevoerde werken. Voor wie met Curaçao niet bekend is, kunnen dienen de Toelichtingen op de Begrooting voor 1928.

Wij willen hier alleen vermelden de asfalteering van de Prinsenstraat en Columbusstraat, bij welke eerste straat men stiet op zeer groote moeilijkheden om voldoende afwatering voor het Punda-complex te verkrijgen, en waarbij men zelfs de waterleidingbuis dieper moest gaan leggen, De straat langs 't Concordia-plein en de berg Altena. die geheel werd opgehakt, geasfalteerd en van betonnen trottoirs voorzien, bij welk laatste werk, men evenals in Otrabanda en de Prinsenstraat, veel moeilijkheden ondervond van ongelijke drempelhoogte der aanliggende huizen, hetgeen bovendien met veel onkosten gepaard ging. Wij zouden kunnen doorgaan, en wijzen op de 14 nieuwe cellen op Monte Cristo, met faecalien, afvoer — op de 12 nieuwe of fiever vernieuwde cellen in het Waterfort, op het onderhoud der motorbooten, die deels ten gevolge van het steeds toe-

Mgr. Ratti. de tegenwoordige Paus Pius XI als bergbeklimmer.

Van algemeene bekendheid is het, dat de tegenwoordige Paus, Z. H. Pius XI, in vroeger jaren een stoutmoedig bergbeklimmer is geweest en een der meest vooraanstaanden was in de kringen der Alpinisten, de koene bestijgers der hooge, zoo moeilijk toegankelijke Alpen.

Een nauwkeurigen indruk krijgt men eerst van dit feit, wanneer men de lange lijst der bergtochten ziet, door den H. Vader in vroeger dagen ondernomen, welke lijst werd vermeld in „Alpinische Schriften des Priesters dr. Achille Ratti (Heute S. H. Papst Pius XI) de Duitsche vertaling van een Italiaansch werk van gelijken naam.

Van 1885 tot 1913 ondernam, blijkens deze lijst, Mgr. Ratti, bijna elk jaar een grooten moeizamen bergtocht.

In genoemd werk, dat (in de Duitsche vertaling) door Rudolf Mosse te Berlijn op buitengewoon fraaie wijze werd uitgegeven, met vele prachtige foto's, waaronder een van den H. Vader met eigenhandige onderteekening, zijn de boeiende verslagen van Mgr. Ratti opgenomen over zijn voornaamste bergbeklimmingen.

Giovanna Bobba en Francesco Mauro verzorgden de Italiaansche uitgave bij het 25-jarig jubileum van de afdeeling Milaan der Alpinistenclub. Van Leopold von Schlözer is de Duitsche vertaling.

In zijn voorwoord zegt Francesco Mauro, dat, meer nog dan de hooge waardigheid, waartoe Mgr. Ratti is opgeklommen, de groote verdiensten der beschrijvingen zelf de Milaneesche club tot publicatie deden besluiten. Mauro meent, dat de beteekenis der bergbeklimming, haar doel en invloed op het karakter niet beter kunnen worden gekenschetst, dan in deze beschrijvingen van Mgr. Ratti geschiedt. Nergens vindt men, zegt hij, het diepe natuurgevoel, de groote onverbreeklijke kameraadschap, heel de nauwe verwantschap van het Alpinisme en het geestelijk leven van den mensch treffender en overtuigender bewezen.

De eerste beschrijving betreft den tocht van Mgr. Ratti en enkele gezellen, naar den top der Monte Rosa.

Wij zullen een kort verslagje van den tocht weergeven, opdat de lezer in 't algemeen georiënteerd zij en daarna enkele fragmenten vertalen der beschrijving van Mgr. Ratti.

De Rivista mensie del C. A. J. (Augustus 1880 blz. 260) bracht onder het opschrift „De eerste overtocht over de Monte Rosa (Dufour-top) van Macugnagaga uit naar Zermatt", het volgende bericht:

De priesters professor Luigi Grasseli en professor Achille Ratti van de afdeeling Milaan hebben met den gids Josephe Gadin en den drager Alexis Proment uit Courmayeur een stoutmoedigen bergtocht volbracht. Sinds jaren reeds koesterden wij den wensch, dat Italianen dezen koenen bergtocht zouden volbrengen. Op 29 Juli vertrokken zij tegen 1 uur 's middags uit Macugnaca en bereikten zij om half acht de Marinelli-hut, ongeveer 3100 meter hoog. Op 30 Juli om 2 uur in den vroegen morgen verlieten zij deze en bij het aanbreken van den dag hadden zij de beruchte Couloir achter zich. Van hier uit ging het bijnazonder rustpoozen voorwaarts; de moeilijkheid der bestijging zelf en daarbij de voortdurend ongunstiger wordende toestand van den sneeuwgrond veroorzaakten veel oponthoud. Tegen 7 uur 's avonds bereikten zij de laagste toppen der Monte Rosa.

Nadat zij daar — de barometer wees uit, dat men zich op een hoogte van 4600 meter bevond — 'n heerlijken nacht hadden doorgebracht, beklommen zij in den morgen van den 31-sten onder prachtige weers-omstandigheden den bergtop zelf en van daar uit den Steinmann, het allerhoogste punt. Tegen 8 uur 's morgens waren zij daar, rustten zij 20 minuten en daalden langs den kant van Zermatt weer af. Geen der bergbeklimmers, ook de gids niet, had te voren ooit den Dufourtop beklommen.

De Monte Rosa ligt op de grens van Zwitserland en Italië; de berg behoort tot de Penninische Alpen, zuidelijk van de Berner Alpen.

Vóór Mgr. Ratti en zijn gezellen hun tocht ondernamen, waren reeds enkele malen stoutmoedige bergbeklimmers erin geslaagd, den top der Monte Rosa te bereiken, echter nog nimmer Italianen. Drie Alpinisten Marinelli, Imseng en Pedranzini zijn bij een poging, het hoogste punt van den berg te bereiken, verongelukt.

Mgr. Ratti dan verzekert in zijn verslag dan noch bij hem, noch bij zijn metgezellen, ook maar een oogenblik de gedachte is opgekomen, bij het begin van hun tocht, van een dolzinnig waagstuk. En hij vervolgt:

„Mij lijkt werkelijk: ook al werden wij dan door het geluk begunstigd (de weersomstandigheden waren over het algemeen goed) dat wij toch in het geheel niet te stoutmoedig of zelfs waaghalzig waren. En dit zeg ik niet voor bergbeklimmers, maar — men vergeve mij de uitdrukking — voor leeken. Mochten zij toch overtuigd worden, dat het echte bergtoerisme geen halsbrekend werk is, maar integendeel uitsluitend een kwestie van doorzicht, van een beetje moed, van kracht, van uithoudingsvermogen, van ontvankelijkheid voor de schoonheid der natuur, — een natuur, menigmaal moeilijk toegankelijk, maar dan ook des te ontzagwekkender voor den beschouwer. „Wat heeft de mensch daarginds op de hooge bergen te maken?" vroeg een bekend schrijver, die den grootschen indruk der Alpennatuur had ondergaan. Zijn antwoord op deze vraag openbaart den echten, ja, hartstochtelijken bergbeklimmer:

Is het niet een geheimzinnige, onverklaarbare aantrekkingskracht, die hem lokt, het overal loerend doodsgevaar te trotseeren, over vele mijlenlange gletscherwoestenijen te gaan, dikwijls in een armzalige hut het veege lijf te bergen tegen de woedende stormen, om dan, hangende tusschen dood en leven, met hijgenden adem en trillende ledematen, de smalle strook van den majestueuzen sneeuwtop te bereiken? Is het alleen de roem, ginds op den bergtop te zijn geweest — dit karig loon voor welhaast bovenmenschelijke inspanningen — welke hem naar deze eenzame verblijfplaats, hoog in de wolken, doet trekken? Wij kunnen het niet gelooven. Het is eerder het verlangen, zijn dierbaar vaderland tot op de hoogste bergtoppen in al zijn onbeschrijfelijke natuurpracht te leeren kennen. Het is het gevoel van geestelijke kracht, dat hem doorgloeit en dat er hem toe aanzet de verschrikkingen der materie te overwinnen; het is het verlangen der eigen menschelijke macht, de oneindige macht van den intellectueelen wil met den ruwen tegenstand van de stof te meten; het is de heilige wil, in den dienst der wetenschap, den bouw en het leven der aarde, den geheimzinnigen samenhang van al het geschapene na te gaan; het is wellicht het verlangen van den koning der schepping, op den hoogsten bergtop bij het aanschouwen der aan zijn voeten liggende wereld, het bewustzijn van zijn verwantschap met het oneindige door een enkele vrije daad te bezegelen".

Mgr. Ratti beschrijft dan uitvoerig de moeilijkheden, die bij de beklimming overwonnen moesten worden. 's Avonds om half negen van den tweeden dag bereikte men den oostelijken top. Men besloot daar slechts even te blijven en op een klein plateau, 30 meter lager dan den top, enkele uren rust te nemen. Men bevond zich toen op een hoogte van 4600 meter. Mgr. Ratti vertelt:

Gemakkelijk was ons bivak werkelijk niet. Ofschoon het er erg smal was, was iedereen, die voor zich zelf

nemend verkeer, deels tengevolge van het ontbreken van geschoold dienend personeel, een schat aan onderhoud gekost hebben, op de verbouwing van het Militair Hospitaal, dat renteloos stond, en nu, na de inrichting voor woonhuizen, zijn rente wel oplevert. Doch basta.

Zoo goed als wij, had de briefschrijver op onderzoek kunnen uitgaan, alvorens zijn „j'accuse" naar het hoofd van O. W. te slingeren. Zoo goed als wij, had hij zich ervan kunnen overtuigen, dat er zeer dikwijls onder zware moeilijkheden gearbeid is, en dat er toch wel wat meer gedaan dan het schamel beetje, dat hij in zijn correspondentie aan den Hollandschen lezer gelieft te slikken te geven.

Nogmaals, met eenzijdige voorlichting bereiken wij niets, en niets en niemand wordt er mee gebaat. Alleen eerlijke critiek en dan met open vizier is in 't algemeen belang.

Uit 't Moederland.

Vliegtocht Nederland—Indië en terug.

Men meldt aan het Haagsche Anetakantoor:

In de laatste weken heeft luitenant Koppen, in nauwe samenwerking met het Comité Vliegtocht Nederland—Indië, doorgewerkt aan de voorbereiding van zijn plan, binnen een maand een retourvlucht naar Nederlandsch-Indië uit te voeren. In verband met de meteorologische omstandigheden op dit 15.000 K.M. lange traject is zulk een vlucht het best uitvoerbaar in het voorjaar, omstreeks April, en in het najaar, omstreeks October. Op den duur, wanneer het geregelde luchtverkeer op deze route in exploitatie zal zijn, zal men minder met de weersomstandigheden rekening hebben te houden, daar dan alle tusschenliggende stations van voldoende technische en meteorologische hulpmiddelen voorzien zullen zijn.

Bij de voorbereidingen van luitenant Koppen, met name ten opzichte van den bouw en de verzekering van het vliegtuig, werden vele moeilijkheden ondervonden en het bleek niet mogelijk, reeds in April van een deugdelijke organisatie van den tocht verzekerd te zijn. Mitsdien is besloten, de vlucht in het aanstaande najaar te doen.

Intusschen wordt het voorbereidende werk tot den tocht geregeld voortgezet. In verband hiermede kunnen wij nog vermelden, dat ook in Indië veel belangstelling voor den tocht blijkt te bestaan, en dat de Indische Vereeniging voor Luchtvaart een belangrijke bijdrage in de kosten heeft toegezegd.

Mgr. Mr. dr. W. H. NOLENS.

Op 26 Maart herdacht Mgr. Mr. dr. W. H. NOLENS zijn 40-jarig priesterfeest.

Er had zich een comité gevormd, om den jubilaris op dien dag te huldigen en hem een door Toon Dupuis vervaardigd borstbeeld in brons aan te bieden. Voorts is 'n boekwerk met beschrijvingen van hetgeen hij op verschillend gebied heeft gedaan in bewerking, alsmede een album, bevattende de handteekening van alle katholieken in binnen en buitenland, die zich met de beoogde huldiging zullen vereenigen.

In de door het huldigingscomité verspreide circulaire lezen wij o. m.:

„Veertig jaren geleden tot priester gewijd, diende hij in allen eenvoud zijnen God, Die hem zou leiden, waar Zijn voorzienigheid hem wilde hebben — Priester voor alles — Priester in handel en wandel — Priester in den omgang met wien ook — Priester in doen en laten.

„Sedert een reeks van jaren is hij de leider van de katholieke politiek in Nederland en drukt hij op deze zijn stempel; hij is het aan wiens wijs beleid mede de eenheid in verscheidenheid onder de ongeveer twee en half millioen katholieken en de uitbreiding en bevestiging van hun invloed zijn te danken.

„Doch er is meer. Op het gebied van sociale wetgeving te werken acht hij zijn levensdoel — en dat niet binnen de landsgrenzen beperkt! Tot ver daarbuiten weet een ieder, die zich op het terrein der sociale rechtvaardigheid in christelijke naastenliefde beweegt, dat Mgr. Nolens een internationale figuur van eminente beteekenis is, die ook op buitenlandsche congressen leiding geeft bij de ontwikkeling der sociale orde.

„Bij het mijnwezen, bij de bestrijding der werkloosheid, bij het onderwijs, bij vele Nederlandsche belangen in het buitenland heeft hij, haast onafgebroken, veel en belangrijk werk verricht. Onvermoeid houdt hij zich door breede studie op de hoogte van hetgeen voor de belangen van Nederland en van zijn katholieke landgenooten kan of moet worden bereikt.

„Zoo is hij thans de Priester, die in binnen- en buitenland in de voorste gelederen staat, geëerd door den H. Stoel als Protonotarius Apostolicus, door de Kroon als minister van Staat".

25 jaar geleden heeft Dr. Schaepman hem in twee woorden precies geteekend: „krachtige voorzichtigheid met fiere eerlijkheid gepaard."

En niet lang geleden, het was in het najaar van 1926, schreef Mr. Aalberse, naar aanleiding van zijn 30 jarig lidmaatschap van de Nederlandsche Volksvertegenwoordiging:

„Dr. Nolens is in den waren zin van het woord een staatsman. Een man met ontzaglijke kennis, geordend door en gebaseerd op een diepe wijsgeerige scholing, — met een aangeboren fijn gevoel voor zelfs de miniemste nuance van wat behoort, — met een doorzicht in het feitelijk gebeuren en een inzicht in karakter en waarde van personen, die hem in staat stellen te oordeelen met vaste zekerheid, waar anderen slechts aarzelend blijven tasten — met een breedheid van opvatting, die daarom meeningsverschil begrijpt en waardeert, — met een karakter, dat streng voor zich zelf, fouten in anderen gemakkelijk vergoelijkt, mits niet de eene fout van baatzucht en valschheid!"

Recht voor allen, ook voor de kloosterlingen!

Ds. Lingbeek, die 't als zijn roeping schijnt te beschouwen, ervoor te strijden dat het salaris der onderwijzende kloosterlingen moet worden verminderd, heeft andermaal van zich doen hooren in de zitting der Tweede Kamer op 15 Dec. l.l. toen hij een motie voorstelde om aan de kloosterlingen te ontnemen wat ze naar zijn manier van zien te veel aan salaris ontvangen.

De katholieke kamerleden Dr. Moller en Baron van Wijnbergen dienden hem van antwoord. De Voorzitter der Kamer verdaagde de behandeling der motie tot later.

Ds. Lingbeek droop af.

Zijn motie was geen uiting van „overdreven protestantschen ijver" getuigde hij. Neen, zei baron van Wijnbergen, maar wel van afkeer tegen de religieuze congregaties, en dat maar bij een heel heel kleine groep. Want de meerderheid der protestanten denkt er anders over, zooals wel blijkt uit onderstaand schrijven van de anti-rev. *Rotterdammer*:

„Warme voorstanders zijn wij van den kindertoeslag bij loonregeling.

Dat bij de loonsbepaling met wettelijk controleerbare factoren als huwelijk en kindertal wordt rekening gehouden, achten wij rechtvaardig en voor onze toekomstige maatschappelijke ontwikkeling een goed van groote waarde.

Dat aan ongehuwde mannen en vrouwen een geringere uitkeering wordt gegeven dan aan hoofden van gezinnen strookt volkomen met ons rechtsgevoel.

Echter geldt dit dan voor alle ongehuwden.

Niet maar voor zekere groep, waarvan men onderstelt dat zij geringere behoefte heeft dan een andere groep.

Daarom doet ons leed, dat thans weer verdediging vindt het te kwader uur in de Pacificatie-commissie verdedigde denkbeeld om aan roomsch-katholieke broeders en zusters, die tot een orde behooren en in gemeenschappelijk huishouden verkeeren, een deel van het salaris in te houden.

Uitgegaan wordt dan van de veronderstelling, dat die ordeleden het hun toegekende salaris niet geheel ontvangen, maar dat indirect een deel aan kerkelijke instellingen ten goede komt.

Om dat te verhinderen, moeten zij in hun uitzonderingspositie geplaatst worden.

Die uitzonderingspositie achten wij onrecht.

De Staat heeft zich niet te bemoeien met de vraag, waarvoor kloosterlingen het hun krachtens algemeene regeling toekomend salaris willen besteden.

Zij mogen dat geven aan hun kerk, zooals openbare onderwijzers aan hun Bond, de S.D.A.P., cultureele „bioscopen, jeugdwerk enz.

Recht voor allen, recht ook voor kloosterlingen."

kon zorgen, er veilig. Wel kon men geen enkele stap doen, in welke richting dan ook. Van hem, die ging zitten, bengelden de beenen boven den afgrond. Niettemin had ieder voldoende ruimte, om zich met de armen warm te slaan, — en wij hadden dit noodig! — zij het, dat men hierbij voorzichtig te werk moest gaan!

Het was ijzig koud. Ik herinner mij niet meer, hoeveel het vroor, wel weet ik, dat onze koffie bevroren was. Wijn en eieren geleken in zooverre op elkaar, dat men ze noch drinken, noch snijden kon! Wij gebruikten wat chocolade en de rest van onze voortreffelijke kersenbrandewijn. Onder zulke omstandigheden — van plaats en van temperatuur — zou 't de grootste onvoorzichtigheid zijn geweest, in te slapen. Wie zou echter ook kunnen slapen in de reinheid van deze lucht en bij het zien van het schouwspel voor ons: op de hoogte . . . . in de grootsche omgeving, onder den hemel van diep, donker saphir, met den smallen sikkel van de maan, en zoover het oog reikte, overal in het rond, fonkelende sterren . . . . in dit zwijgen . . .

Genoeg! Ik wil niet trachten, het onbeschrijflijke te beschrijven, otschoon ik, evenals professor Grasselli er vast van overtuigd ben, dat moeilijk iemand ooit een grootscher natuurtafereel, dan dit, zal kunnen zien. Wij beleefden een nieuwe, eerbiedwekkende openbaring van de Almacht en Majesteit Gods . . . .

Hoe zouden wij kunnen denken aan de overwonnen moeilijkheden, — nog veel minder, dat wij erover zouden klagen! En vele bergbeklimmers — ik weet 't, omdat ik het van henzelf heb gehoord of heb gelezen — hebben evenals wij de diepe waarheid ondervonden van het woord:

Jehova zegent de toppen der wereld.

Door het heerlijke schouwspel geboeid, stonden wij daar, toen plotseling een donderend geraas de diepe stilte verbrak. Een lawine, te ver van ons verwijderd, dat zij ons kon verontrusten, was losgeraakt en was in de diepte gestort. Vol spanning volgden wij met het oor — met het oog was 't niet mogelijk — het gedonder, diep onder ons, tot de lawine op den laagsten gletscher tot rust kwam. Nog dieper, nog plechtiger scheen ons toen de stilte. Slechts nu en dan een enkel woord van bewondering uitend, brachten wij in stille verbazing dezen nacht door, een nacht welken wij nooit zullen vergeten. En nu zouden wij nog op deze hoogte het morgenrood zien van een prachtigen dag: het oosten in de heerlijkste kleuren, het opkomen der zon, van bergtop tot bergtop fonkelend, haar stralen, als een mantel van vuur, over duizend toppen heenspreidend, neerglijdend over duizend wanden van ijs en sneeuw — een wonder van licht en kleuren. Een schilder zou buiten zinnen zijn geraakt — voor ons was het tijd, om op te breken."

Over den Dufour-top en verder langs den Italiaanschen kant van den berg volbrachten de koene toeristen vervolgens den terugtocht.

„Terwijl het niet 't minst", schrijft Mgr. Ratti, „mijn bedoeling is, aan onzen tocht een andere, of grootere beteekenis toe te schrijven, dan hij in werkelijkheid bezit — zij het ook, dat de vrienden der bergsport er veel beteekenis aan zullen hechten — dank ik God, dat Hij mij heeft veroorloofd van dichterbij schoonheden te kunnen bewonderen, welke voorzeker tot de grootste en geweldigste behooren van deze door Hem geschapen zichtbare wereld.

Verheugd, dat door ons een kleine leemte in het verslagboek der club „Alpino Italiano" is aangevuld, wensch ik ook anderen zulk samentreffen van gunstige omstandigheden, omdat 't hun 'n even groot en diep genot zal schenken, niet alleen met even veel veiligheid, maar wellicht ook met minder ongemakken en moeilijkheden. Deze moeilijkheden zijn ongemakken zijn van voorbijgaanden aard, en zij stalen het lichaam en den geest. Blijvend is echter de herinnering aan het groote en wonderbare.

Dat gezien te hebben; ik mij altijd, zal beroemen." (*)

(*) Dante, Inferno IV. 120,

Berichten uit de Kolonie.

KERKELIJKE BERICHTEN.

Zilveren Professie-feest.

Woensdag l.l. herdachten de Eerw. Zusters MARIA SEBASTIENNE en MARIA BERNARDA, den dag dat zij 25 jaar geleden te Roosendaal hare H. Professie aflegden.

Zuster MARIA SEBASTIENNE, geboortig van Maracaibo, ontving 6 Augustus 1899 het religieuze kleed in het klooster der Zusters Franciscanessen te Roosendaal, en deed 6 April 1902 hare H. Professie. 18 Juni 1904 kwam zij op Curaçao aan en is sinds dien tijd voortdurend werkzaam geweest aan het Pensionaat Welgelegen.

Zuster MARIA BERNARDA, die tegelijk met haar te Curaçao aankwam, was achtereenvolgens als onderwijzeres werkzaam te Pietermaai en Otrabanda, totdat zij door hare Oversten geroepen werd om op Bonaire het St. Franciscus-hospitaal te beginnen. Sinds 1925 was zij wederom werkzaam op Welgelegen. Om gezondheidsredenen zag zij zich verplicht met het SS. „Breda" op 28 Maart j. l. naar Holland terug te keeren.

Onze hartelijke gelukwenschen aan de beide Jubilaressen. Voor God hebben zij geleefd en gearbeid, haar beste krachten gegeven tot glorie van God en het heil der jeugd en der lijdende menschheid. Moge de God van liefde, die geen werk hoe gering ook ter Zijner eer verricht onbeloond laat haar overvloedig zegenen en loonen, hier en hiernamaals.

Goede reis.

Donderdag a. s. zullen per *SS. „Van Rensselaer"* naar Holland vertrekken de Weleerw. Pater H. ZOETMULDER, met een jaar verlof, de Eerw. Frater HERMENIGILD, om zich vandaar naar Medan te begeven, ter stichting eener nieuwe Missie, en de Eerw. Zuster Dominicanes COSMA van Aruba, om redenen van gezondheid.

Aan allen wenschen wij een voorspoedige reis.

Vooral aan Fr. HERMENIGILD een hartelijk „Adios!"

Het R. K. Onderwijs verliest in Fr. Hermenigild een uitstekende kracht, onderwijzer en pedagoog van de bovenste plank, de fraters van het St. Thomascollege een hartelijken confrater.

Onze beste wenschen vergezellen hem, de Goede God zegene hem, bij den zwaren, moeitevollen arbeid die hem wacht.

Goede reis.

Per zelfde gelegenheid zullen naar Holland vertrekken met pensioen de Heer S. VAN DE VREDE, en Echtgenoote. Gedurende lange jaren was de Heer van de Vrede verbonden aan het Openbaar Onderwijs, op de Bovenwindsche eilanden en Curaçao.

Tevens de Heer Ir. G. J. H. Molengraaff, ex-chef van den Mijnbouwkundigen dienst alhier, en Echtgenoote.

H. E. Pater M. Luyckx.

Dinsdag morgen is de H. E. Pater M. LUYCKX, Vicaris Provinciaal, van zijn visitatiereis naar de Bovenwindsche eilanden per gouvernementsschoener *Georgetown* hier teruggekeerd. Een hartelijk welkom.

Georgetown.

Na op Barbados te zijn schoongemaakt en voor passagiersverkeer beter te zijn ingericht, heeft de *Georgetown* het verkeer tusschen Curaçao en de Bovenwinden wederom hervat. Zijn eerste reis naar hier is wel een recordreis geweest. Zaterdagmiddag 3 uur van Saba vertrokken, was hij Dinsdagmorgen vroeg reeds voor de haven, een reis van 63 uur dus.

Behalve verschillende andere passagiers, — het aantal personen, bemanning incluis bedroeg 85, — waren aan boord van de Georgetown 44 contractarbeiders voor de C. P. I. M. waarvan 30 van Saba, en de rest van de beide andere eilanden, St. Martin en Statius. Naar wij vernemen zijn de Sabaneezen zeer gewild bij de C. S. M. als bemanning voor de vloot.

Z. E. de Gouverneur.

Per *„Simon Bolivar"* wordt in den loop van de volgende week verwacht Z. E. de Gouverneur, die via Barbados van zijn inspectie-reis naar de Bovenwinden terug keert. Onze eerbiedige welkomstgroeten aan onzen Landvoogd.

Welkom.

Van harte welkom aan de Wel Eerw. Paters D. REISCH, G. MURK en A. DE VALK, aan den Eerw. Frater Thomas en de Eerw. Zuster Bonifacia van het St. Elisabeths hospitaal, die de volgende week per SS. *„Simon Bolivar"* hier verwacht worden.

Concert-Excelsior.

Zondagavond gaf het muziekkorps *Excelsior* van den C. R. K. Volksbond een welgeslaagd concert op het Brionpleia. Het publiek heeft ervan genoten. Tot spoedig weerziens!

Nogmaals: de autos.

Deze week is weer rijk geweest aan aanrijdingen, met meer of minder ernstige gevolgen. Zoo zachtjes aan zouden we een aparte rubriek kunnen gaan openen van verkeersongelukken.

Wat goedbeschouwd, toch heelemaal niet noodig behoefde te zijn, als onze politie wat meer op d'r post, en de chauffeurs een beetje voorzichter wilden zijn.

Daar zijn nu eenmaal punten op Curaçao, zooals aan den voet van den berg Altena en aan den hoek Kortijnweg-Roodeweg, waar een vaste verkeersagent absoluut noodzakelijk is, en waar van de chauffeurs de uiterste voorzichtigheid wordt vereischt.

Daarom nogmaals, in 't belang der publieke veiligheid een dringend verzoek aan ons Hoofd der Polite,

1. om op genoemde punten een vasten politieagent te stationneeren, ter regeling van het verkeer en ter voorkoming van aanrijdingen op die zoo gevaarlijke plaatsen ,

2. om aan alle politieagenten strenge order te geven ter controleering van de snelheid, waarmede gereden wordt;

3. om nu toch eens een eind te maken, aan het dwaze, zinnelooze, hinderlijke getoeter, waarvan sommige chauffeurs een handje hebben, zoodat het soms den schijn heeft dat 't enkel en alleen is om het publiek te hinderen.

Salaris-herziening.

Naar wij vernemen is er door enkele bureel-ambtenaren een volledig schema opgemaakt van salaris-herziening, dat binnenkort aan Z. E. den Gouverneur zal worden aangeboden.

Ligia.

Op zijn reis van Aruba naar hier, is een mast van de pakketschoener *Ligia* gebroken. Om dit euvel te herstellen blijft de *Ligia* 'n week of drie uit de vaart,

Het was toch wel de moeite waard geweest, om dit aan het publiek mee te deelen. Velen rekenen voor 't verzenden van hun mail en goederen op die vaste verbinding per *Ligia*. Men schijnt echter aan het Gouvernement maar niet te willen begrijpen, wat een teleurstelling, last en ongemak, en misschien een nadeel het voor velen kan zijn. als men plotseling zonder gewaarschuwd te zijn, tot de ontdekking komt, dat de *Ligia* niet gaat.

In dank ontvangen

van het Agentschap van de K. N. S. M. een keurig reclameboekje van den nieuwen Oceaanstoomer *„Simon Bolivar"* die Woensdag a.s. hier verwacht wordt.

Van de firma S. E. L. Maduro & Sons een tijdtafel van de Red D Lijn; en van den heer J. M. Bethencourt enkele reclameartikelen van het zoo befaamde Löwenbrau-bier.

„Iffa" — demonstratie

De proeven met de handbrandblusschers „Iffa" Zaterdagmiddag op Mundo Nobo genomen zijn tot aller voldoening uitstekend geslaagd. Tegenwoordig waren Kapitein Borren, de heer C. S. Gorsira, Voorzitter van den K. R. enkele employés van de C. P. I. M. en een vertegenwoordiger van de plaatselijke pers.

De apparaten kunnen hun bluschmiddel spuiten tot op 'n afstand van 12 Meter en 8 Meter hoog. In anderhalve minuut gelukte het enkele tonnen met houtwol gevuld en benzine overgoten, die men daarna in brand gestoken had, te blusschen. In een oogwenk bluschte men een brandend blik met gasoline.

Voor autogarrages lijkt 't ons *het* middel tegen brandgevaar, ook voor groote gestichten en instituten. En voor publiek gebruik zouden wij willen aanraden, enkele apparaten te deponeeren op de verschillende politieposten.

Minister van Buitenlandsche Zaken.

Naar aanleiding van de verwerping van het Nederlandsch-Belgisch Verdrag in de Eerste Kamer, is Z.E. Jhr. van Karnebeek afgetreden en heeft zijn portefeuille ter beschikking van H. M. de Koningin gesteld.

H. M. de Koningin heeft tot Minister van Buitenlandsche Zaken benoemd en beëedigd Jhr. Mr. Beelaerts van Blokland, gedurende verscheidene jaren gevolmachtigd minister te China.

Officieele Berichten.

William Henry Gibbs is benoemd tot tijdelijk agent van politie 2de klasse.

Verkoopkoersen der Banken op Curaçao voor Buitenlandsche Wissels.

(Opgegeven door de Hollandsche Bank voor West-Indië.)

	1/4	2/4	4/4	5/4	6/4	7/4
Noord-Amerika	2.48.75	2.48.75	2.48.75	2.49	2.48.75	2.48.75
België	35.80	35.80	35.80	35.85	35.80	35.80
Duitschland	—.60	—.60	—.60	—.60	—.60	—.60
Engeland	12.13	12.13	12.13	12.14	12.13	12.13
Frankrijk	9.98	9.98	9.98	9.98	9.98	9.98
Italië	11.80	11.95	11.95	12.17	12.18	12.13
Nederland	99.75	99.75	99.75	99.75	99.75	99.75
Spanje	45.15	45.53	45.33	44.94	45.05	44.82
Venezuela-Caracas	46.85	47.05	47.05	47.45	47.05	47.05
Maracaibo	47.10	47.10	47.30	47.70	47.30	47.30
Zwitserland	48.72	48.72	48.72	48.77	48.72	48.72

Bekendmaking.

De verkoop van juweelen en van gouden en zilveren voorwerpen ter Spaar en Beleenbank van Curaçao beleend van den **1sten. Juli 1925** *af tot en met den* **30n. December 1925** *onder* **No. 2394 L t/m. No. 1900 M** *zal plaats hebben op Donderdag den 14n April 1927 's morgens om 9 uur en volgende Donderdagen.*

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao den 5den Maart 1927.

de Voorzitter

H. J. COHEN HENRIQUE Z.

6

KOLONIALE RAAD.

Zitting Donderdag 7 April 1927.

De onder-voorzitter, de Heer C. S. Gorsira J. P. Ez. doet mededeeling van de volgende ingekomen stukken:

1o. Een schrijven van den wnd. Gouverneur meldende dat volgens van den Minister van Koloniën ontvangen bericht met ingang van het nieuwe zittingjaar herbenoemd zijn onderscheidenlijk tot voorzitter en onder-voorzitter van den Kol. Raad de Heeren Ed. S. Lansberg en C. S. Gorsira J. P. Ez. en tot leden de Heeren B. E. v. d. V. Zeppenfeldt, Mr. W. Ch. de la Try Ellis en R. F. Muskus. Voorts dat de Heer Lansberg voornoemd Vrijdag 8 April 1927 uit Nederland naar Curaçao zal vertrekken.

De Onder-voorzitter zegt dat het den Kol. Raad een genoegen zal wezen den Heer Lansberg in zijn midden terug te zien, om zich weer aan de behartiging van Curaçaosche belangen te wijden.

2o. Een schrijven van den wnd. Gouverneur waarbij overgelegd wordt een afschrift van het door Dr. J. Versluys inzake de watervoorziening uitgebracht verslag.

3o. Een schrijven van Dr. A. Bergmann oud-D. O. G. alhier, thans in Ned. Oost-Indië, waarbij overgelegd wordt een afschrift van een door hem aan den Minister van Koloniën gericht schrijven.

Bij de rondvraag zegt het lid E. S. C. de Veer Abrahamsz dat de memories van toelichting, voorloopige verslagen enz. thans meermalen over de geheele breedte van het papier bedrukt worden, waardoor het lezen zeer wordt bemoeilijkt; hij geeft in overweging steeds de halve breedte van de bladzijde open te laten, ook voor het maken van aanteekeningen. Na eenige gedachtenwisseling wordt besloten de aandacht van het Bestuur hiervoor te vragen.

ALLERLEI.

De afstanden verdwijnen.

Men herinnert zich — schrijft een blad — de verschrikkelijke kanonnen uit den grooten oorlog, die „dikke Bertha" genoemd werden en een schootsverheid hadden van 100 K.M. Men weet ook, dat het geheim dezer kanonnen was, dat zij zóó hoog schoten, dat de kogel minder luchtweerstand ontmoette en dus veel verder vloog.

Wij krijgen aan dit gruwelijke oorlogsinstrument nu weer twee herinneringen. De eerste is dat Engeland de eer van de uitvinding opeischt. In 1911 zou er in Engeland een boek zijn uitgekomen (A Treatise on the True Principes of Dynamic Flight), dat het beginsel der „dikke Bertha's" uiteenzette en dan ook in Duitschland den stoot heeft gegeven tot den aanmaak dier kanonnen. Er is juist over dit boek in Engeland een proces aan den gang.

Het tweede bericht is, dat men er nu toch in schijnt te zijn geslaagd een vliegmachine te bouwen, die volgens de Dikke Bertha-methode zal vliegen. Men weet, dat men er allang op uit is machines te bouwen, die zouden vliegen op groote hoogten en dus vele malen sneller zouden kunnen vliegen dan de gewone machines. Het heet nu, dat men in Italië bezig is met de constructie van zoo'n machine, die in één uur van Rome naar Londen en in zes uur van Rome naar New-York zou vliegen op een hoogte van ruim 8000 meter.

Zoo gaan de afstanden nog meer verdwijnen, dan reeds het geval is.

Ook op ander gebied, zij het dan niet in die mate.

Om de Kaap duurde indertijd de reis naar de Oost, ook voor een brief honderd dagen. Nu hebben, zoo meldt het *Hbl.*, de mailbooten met aansluitende sneltreinen hier in Europa dien tijd teruggebracht tot — gemiddeld — 23 dagen. Dit is nog iets korter geworden voor de mail per boot van de Rotterdamsche Lloyd, die, evenals de „Nederland" uit Genua, de extra-trein uit Marseille naar het vaderland laat loopen. Daarin heeft de K.L.M. nog een belangrijke verbetering gebracht. In plaats van Dinsdag 15 Maart heeft men Vrijdag 18 Maart nog per luchtpost naar Marseille kunnen verzenden. Aan deze zijde won men dus 3 dagen.

Aan gene zijde is de winst nog belangrijker. In Sabang neemt een vliegtuig de post over (voor zoover die extra-gefrankeerd is), en brengt die naar Medan, Batavia en Soerabaja.

Natuurlijk is de grens der mogelijke versnelling daarmede niet bereikt, maar de nieuwe stap is toch belangrijk genoeg, om het Comité-vliegtocht Nederland-Indië dat hem voorbereidde, geluk te wenschen met deze poging en de hoop te uiten, dat die zoo goed zal slagen, dat de luchtmail naar en van de laatste Europeesche en haar en van de laatste Indische haven, regel wordt.

Tot, zegt het blad, tijd en wijle het voorbeeld van Van der Hoop en zijn kameraden leidt tot een geregelde verbinding met Indië door de lucht.

75 jaren Nederlandsche Postzegels.

Een verzoek om uitgifte van een jubileumserie.

De Voorzitter der afdeeling 's-Gravenhage, van de Nederlandsche Vereeniging van postzegelverzamelaars, Dr. B. Daamen, arts te s-Gravenhage, heeft het volgende verzoekschrift tot den Minister van Waterstaat gericht:

Het is dit jaar 75 jaren geleden, dat de eerste Nederlandsche postzegels verschenen zijn.

In den tegenwoordigen tijd, waarin ieder land zich beijvert door reclame, zooveel mogelijk de algemeene attentiei op zich te vestigen, wil het adressant voorkomen, dat het van groot nut zou kunnen zijn, ter herdenking van den 75sten verjaardag der Nederlandsche postzegels, een nieuwe serie postwaarden, het licht te doen zien, die tegelijk blijk kan geven hoe ons Nederland de nagedachtenis zijner grootste zonen weet te eeren.

De thans in omloop zijnde waarden der postzegels, zijn 22 in aantal (1 ct. —f 5.). Van de nieuw uittegeven herdenkingsuitgave zouden de portretten der navolgende 22 Nederlandsche beroemdheden (alle in onze musea aanwezig) in aanmerking kunnen komen, om als beeldenaars der verschillende postwaarden te dienen, alle zonder uitzondering vormen een stuk van onzen nationalen roem en nemen eene Nederland waardige plaats in, in de lijst van wereldcorypheëen:

Vondel, P. C. Hooft (letterkunde), Rembrandt, Frans Hals, Jan Steen (schilderkunst) Christiaan Huygens, Leeuwenhoek, Zacharias Janssen (natuurkunde); Swammerdam, Boerhaave (geneeskunde), Michiel Adriaan de Ruyter, Tromp (zeehelden) J. P. Coen (kolonisatie), Frederik Hendrik, Menno van Coehoorn (strategie); Laurens Coster, (boekdrukkunst) Erasmus, Thomas à Kempis (religie) Hugo de Groot (staatswetenschap) Sweelinck (muziek) Jacob van Campen, (bouwkunde) Spinoza (wijsbegeerte).

De heer Daamen verklaart overtuigd te zijn, dat alle weldenkende Nederlanders en de geheele philatelistische wereld voor de inwilliging van het verzoek, de uitgifte dezer nieuwe emissie ter hand te willen nemen, ten hoogste dankbaar zouden zijn.

De nieuwe Italiaansche Oceaanstoomers.

Over de beide groote snelvarende schepen *Rex* en *Dux*, waarvan in November j. l. Mussolini den bouw heeft aangekondigd, geven de Italiaansche bladen een paar nieuwe bijzonderheden.

De hoogste prestatie der motoren bedraagt 42 knoopen, terwijl 38 knoopen voldoende is om de vaart van Napels naar New-York in vier dagen te volbrengen.

Uitvinder der motoren is de scheepsbouw-ingenieur De Meo, uit Napels. Een der beide schepen wordt te Monfolcone, het andere te Genua gebouwd.

EEN 1000 P. K. RACE-AUTO.

Nieuwste vinding van snelheidrazernij.

212 MIJL OP DE UITERSTE VERSNELLING.

Majoor Seagrave, welke van plan is een poging te ondernemen om een snelheid van 200 mijl per uur te bereiken in zijn 1000 P. K. "Sunbeam" race-auto, wordt op zijn reis naar de Ver. Staten vergezeld door tien meCaniciens. De poging zou plaats hebben te Florida Sands, terwijl majoor Seagrave op 19 Maart, met zijn training dacht te beginnen. Hij is er van overtuigd, het bestaande wereldsnelheidsrecord voor automobielen te kunnen verbeteren, doch hij verlangt te weten of het mogelijk is een grootere snelheid dan 180 mijl per uur te land te kunnen bereiken.

Men heeft uitgerekend, dat de twee 500 P. K. machines, waarmee de auto is uitgerust, hem met een snelheid van 96 mijl per uur op de eerste versnelling, 156 mijl per uur op de tweede, 212 mijl per uur op de uiterste versnelling zullen voortdrijven.

De auto zal per mijl 1 gallon benzine gebruiken en een windkruk van 200 mijl per uur zal op het front van den wagen 1000 pond bedragen. De auto wordt beschreven als de krachtigste en wetenschappelijk de meest volmaakte machine welke ooit gebouwd werd.

BUITENLAND.

COMMUNISME IN INDIE.

Aan een rede van den heer Ir. L. J. M. FEBER, ontleenen wij het volgende:

Spr. begon met aan te halen de leuze, drie eeuwen geleden, uitgesproken door Jan Pieterszoon Coen: Daar ginds in Indië is iets groots te doen. Hij brengt hulde aan dezen grooten Nederlander en betreurt het, dat de mannen, die na hem gekomen zijn die leuze niet hebben opgevolgd en Indië hebben gebruikt alleen als object voor koopmanszaken en het Indische volk hebben uitgebuit ten bate der Nederlandsche welvaart.

Wat echter ook in het verleden moge zijn gebeurd, de leuze, dat in Indië iets groots te doen is blijft, wij hebben Indië te geven het beste der Nederlandsche beschaving, het beste van den Nederlandschen geest, het beste van het Nederlandsche geduld, taaiheid en organisatie.

Om die taak goed te volbrengen moet dit geschieden in logischen opbouw, eerst moeten wij Indië cultureel ontwikkelen, dan de sociale ordening scheppen en vervolgens overgaan tot staatkundige emancipatie.

Het koloniaal beleid der laatste vijf en twintig jaar heeft die logische volgorde al te zeer vergeten.

Het gevolg daarvan is geweest, dat het volk inwendig is geschokt, de karakters zijn ontwricht, malcontenten zijn gekweekt, die Adema van Scheltema noemen zou „De sloopers van den staat."

Spr. wijst er vervolgens op, wat het Indische regeeringsbeleid gedaan heeft voor de sociaal-economische ontwikkeling. Hij schildert den vrijheidszin van den Indiër, die gevaar biedt voor excessen, wanneer hij zich rijp maakt op zeker oogenblik voor die vrijheid.

Die verkeerde vrijheidszin, wordt misbruikt door demagogische leiders.

Direct aan Indië zelfbeschikking geven, autonomie, zou gelijk staan met het scheppen van een chaos in Indië.

Komende tot het communisme wijst spr. op de Aziatische ontwaking, die haar oorsprong vond in den Russisch-Japanschen oorlog, waaruit ontsproten is de leuze: „Azië voor de Aziaten."

Spr. wijst er breedvoerig op hoe ons regeeringsbeleid in Indië door zich van preventieve maatregelen te onthouden, aan het communisme volle vrijheid heeft gegeven zich te ontwikkelen, en zich meester te maken van het ontwakende Indische nationalisme.

De Nederlandsch-Indische regeering van 1911—1926 heeft dat communistisch gevaar niet willen zien, al werd zij in den Volksraad daarvoor gewaarschuwd.

Uit Nederland liet men communistische onderwijzers in Indië toe, ofschoon men wist, dat zij daar heen kwamen met de uitgesproken bedoeling het communisme onder de inlanders te propageeren. En zulk een communistisch onderwijzer benoemde de Indische regeering tot directeur eener kweekschool voor inlandsche onderwijzers.

Ook het externeeren van oproerige elementen zooals Tom Molakken en Semoun was verkeerd, want zij gingen naar Moskou om het communisme nog beter te leeren kennen om daarna zich weer via Sjanghai, Kanton en Singapore, kort bij de Ned. Indische grens te vestigen, om vandaar uit hun ideeën in Indië te verbreiden.

Ook heeft de regeering gefaald om de bestuursorganisaties in te voeren, waardoor het onmiddellijk contact tusschen de Indische hoofden en het volk verloren ging en men niet meer wist, wat in de ziel van dat volk omging.

Sprekende over de jongste troebelen noemde spr. het een aperte leugen, dat de redenen tot die troebelen zouden zijn geweest van economischen aard.

Het is geweest een communistische agitatie, als gevolg der communistische propaganda. De regeering was zich echter, zooals spr. uiteenzet, van niets bewust.

Hij brengt echter hulde aan de Ned.-Indische regeering, voor de wijze, waarop zij zoo spoedig en afdoende de oproerige beweging heeft onderdrukt en voor den genomen maatregel om de oproerige leiders te interneeren.

Ten slotte vraagt spr. wat in de toekomst gedaan moet worden om een herhaling te voorkomen.

Men moet ophouden met het nemen van experimenten van bestuurshervorming, waardoor het contact verbroken wordt tusschen de bevolking en de Europeesche ambtenaren.

Men moet dit contact zoo spoedig mogelijk herstellen.

Men moet tegen de communistische propaganda geen repressieve doch preventieve maatregelen nemen.

Men moet de mazen van het communistisch net zoo dicht mogelijk toehalen en waken voor hetgeen aan woord en geschrift, en wapens wordt ingevoerd via Sjanghai, Kanton en Singapore.

Het stelsel der interneering niet doen ophouden, men moet interneeren, de groote schoonmaak beginnen, d. w. z. toepassen de leuze: „Ik zal handhaven," en in Indië aldus optreden, cultureel, sociaal en staatkundig.

Ook naar buiten moeten we Indië sterk maken en daarom dienen we mede zorg te dragen voor een goede defensie, opdat Indië ook paraat zal zijn, als een vijand van buiten dreigt, paraat voor de leuze: „Ik zal handhaven".

De toestand in China.

De aandacht der geheele wereld is thans op Sjanghai gevestigd, de groote Chineesche havenstad, welke door de Zuidelijken, de Kantonneezen, wordt bedreigd, terwijl van den anderen kant de Noordelijken opdringen, om de Zuidelijken te bevechten. De toestand der stad wordt dus met den dag kritieker. Het heet dat de Noordelijke troepen Sjanghai eerder zullen bereiken, dan de Kantoneezen en dat zeker 40.000 man aan hun zijde tegenover de Kantonneezen zullen komen te staan. Het heet ook dat zij de best-uitgeruste troepen van China zijn, maar wat hiervan aan is, moet nog blijken. De Engelschen hebben zooals men weet, ook troepen gereed, om hunne concessie in en om de stad te verdedigen. Ook zijn Fransche, Japansche en Italiaansche afdeelingen ontscheept, om hunne respectieve landgenooten en bezittingen te beschermen. Met spanning worden de komende gebeurtenissen te gemoet gezien, te meer daar de toestand in China steeds onzekerder wordt en de elkaar bestrijdende partijen en generaals een ware chaos veroorzaken.

Over de beteekenis van Sjanghai, het volgende. De stad is inderdaad een heel bizondere stad in het Verre Oosten. Het is niet meer een Chineesche stad, doch eerder een Europeesche kolonie naast de Chineezenstad. Ongeveer in het midden der vorige eeuw vestigden zich hier de eerste Europeanen, wien men een verblijfplaats aanwees ten Noorden der Chineezenstad aan de bocht der Wang-poe, een zijrivier van de Jan-tse-kiang. Hier heeft zich geleidelijk een nieuwe stad ontwikkeld, met dokken, havenwerken, pakhuizen, en hier bevinden zich de consulaten en voornaamste zakengebouwen.

In den eersten tijd zijn er drie concessiegebieden geweest, een Fransch, dat nu nog bestaat en ten Noorden van de Chineezenstad ligt, een Britsch en een Amerikaansch. De beide laatste zijn later samengesmolten tot één internationale wijk, die zich Oostwaarts van de rivier af heeft uitgebreid, waar een renbaan is, en waar de goed gesitueerde Europeanen wonen in villa's over het land verspreid.

De internationale concessie wordt bestuurd door 'n gemeenteraad, de „municipal council", waarin zes Engelschen, twee Amerikanen en één Japanner zitting hebben. De consuls hebben daarnaast hun eigen bevoegdheid, die bij de regeling van internationale zaken grooter is dan die van den raad. De orde en veiligheid, welke in de internationale concessie heerschen, trokken vele Chineezen aan, die zich vestigden binnen het concessiegebied, vooral toen troebelen en woelingen het Chineesche gebied onveilig maakten.

Op deze wijze ontstond rondom de kern der vreemdelingenwijk een zeer dicht bevolkte Chineezenwijk binnen de concessie, welke de zakenwijk insloot. De vreemdelingen trokken nu met hun woningen verder naar buiten, zoodat een Chineezenwijk de kantorenwijk en de woningwijk der vreemdelingen scheidt. In de beide concessies wonen op het oogenblik in normale omstandigheden 1.1 millioen Chineezen en 36000 vreemdelingen, onder wie de Japanners ver in de meerderheid zijn met iets meer dan een derde van het aantal van alle vreemdelingen in Sjanghai. Na hen komen de Britten met ruim acht duizend, de Russen met drie duizend, de Amerikanen met twee duizend en ten slotte de Duitschers met duizend. De vreemdelingen van andere nationaliteit blijven ieder voor zich in aantal beneden dit getal.

Deze situatie der internationale concessie doet duidelijk uitkomen, waarin het gevaar ligt voor de vreemdelingenwijk. Niet zoozeer van buiten dreigt het gevaar als wel van binnen, uit de concessie zelf, van de zijde der vele Chineezen, die daar wonen, tusschen de vreemdelingen. De uitbreiding, die de industrie heeft genomen, heeft talrijke Chineesche arbeiders aangelokt, proletariërs, wier aantal honderdduizenden beloopt, en die gemakkelijk zijn te bewerken door vreemde agitatoren. Een voorbeeld daarvan heeft men reeds gezien, toen de algemeene staking werd afgekondigd, maar van veel ernstiger aard kan het gevaar worden als de Kantonneesche troepen dicht bij Sjanghai komen en de bevolking uit die aanwezigheid den moed put om tot daden over te gaan. De vele terechtstellingen, door Soen's autoriteiten veroorzaakt, moeten dienen om er de schrik in te brengen, maar schijnen daarnaast ook groote verbittering te veroorzaken, welke zich te zijner tijd zal kunnen uiten tegen de vreemdelingen. Hoe langer men de gevoelens der menschen onderdrukt, des te geweldiger kan de uitbarsting worden.

Terwijl de Engelsche troepen waarschijnlijk in staat zullen blijken het gevaar van buiten af te wenden, moet men vreezen, dat tegen het gevaar van binnen uit niet veel zal zijn uit te richten. De concessies zijn van Oost naar West twaalf tot veertien K.M. lang en van Noord tot Zuid vijf of zes K.M. breed. Wanneer de Chineezen, die tusschen de beide deelen der concessie wonen, in beweging komen, zal er niets anders op zitten dan de vreemdelingen hun woningen te doen verlaten en hen samen te trekken in de zakenwijken. Daar echter zal men hen voldoende kunnen beschermen.

Zoo tenminste is het oordeel der andere vreemdelingen in tegenstelling met de Britten, en zoo moet men het ook verklaren, dat de andere mogendheden het niet noodig achten een troepenmacht samen te trekken in de concessie en zich vergenoegen met de aanwezigheid van enkele oorlogsschepen. In dit opzicht bestaat er wel een groot verschil tusschen de Japanners met hun zeer groot contingent inwoners in Sjanghai en de Engelschen, wier aantal veel minder is.

De feiten zullen moeten toonen wie in dezen het gelijk aan zijn zijde heeft.

Ontwapening.

De *Osservatore Romano* bespreekt in een artikel de ontwapeningsquaestie en zegt nog eens, dat de algemeene ontwapening gelijktijdig in alle landen moet geschieden. Dit was ook het ideaal van den oproep van Paus Benedictus XV van 1 Augustus 1917 aan alle oorlogvoerende mogendheden.

Vermindering van bewapening is noodig in het belang van den vrede met uitsluitend handhaving van een kleine legermacht voor het handhaven van de orde in elk land.

Geen betere waarborg voor de ontwapening is er dan de opheffing van den dienstplicht, het systeem dat voor het eerst tijdens de Fransche revolutie werd ingesteld.

De Fransch-Duitsche toenadering.

De Fransche minister van Buitenlandsche Zaken, Briand heeft in een persgesprek met de Petit Parisien gesproken over het resultaat en het doel van zijn politiek ten aanzien van Duitschland. Zijn vredespolitiek heeft de instemming van het Fransche parlement en van Frankrijk's bondgenooten. Briand wil niet alleen alle punten van wrijving wegnemen, maar tevens door politieke en economische overeenkomsten een toenadering tusschen beide landen teweeg brengen.

Hoewel er te Locarno en te Thoiry geen overeenkomsten getroffen zijn voor een vervroegde ontruiming van het bezette gebied, kan geen weldenkend mensch er iets abnormaals in zien, dat de Duitschers de bevrijding van hun gebied wenschen.

Briand betoogde verder, dat de nieuwe Duitsche regeering haar verplichting om de bestaande verdragen te handhaven erkend heeft en voor het eerst sinds de instelling van de republiek openlijk heeft uitgesproken, dat zij van revanche afziet.

De verklaringen van Briand aan een medewerker van de Petit Parisien hebben, volgens de N. R. Crt., te Berlijn algemeen een gunstigen indruk gemaakt en in politieke kringen is men van meening dat de actie voor een toenadering tusschen Duitschland en Frankrijk, die de laatste maanden wat was verzwakt, door de verklaring van den Franschen minister van Buitenlandsche Zaken zal worden hervat.

Met voldoening heeft men te Berlijn geconstateerd, dat Briand deze toenadering beschouwt in het belang van de wederzijdsche politiek.

Het Fransche ministerie van Koophandel deelt mee, dat onderhandelingen met de Duitsche afvaardiging geopend zullen worden over het aanbrengen van zekere wijzigingen in de Fransch-Duitsche handelsovereenkomsten, die op het oogenblik van kracht zijn en over het vaststellen van de grondslagen voor een definitief handelsverdrag.

De herleefde katholiekenvervolging in Rusland.

Gedurende Januari zijn, volgens Italiaansche, Duitsche en Amerikaansche bladen, te Leningrad en in meerdere andere plaatsen van Rusland, wederom verschillende katholieke priesters gevangen genomen, onder wie de oude pastoor van de Sint Catharina-kerk te Leningrad, Antonius Wasilewski, de pastoor van de kerk van den H. Stanislaus, Johannes Troja, de plebaan van de kathedraal Miecislaw Szawdinis, de secretaris van het bisdom Dominicus Iwanow en de pastoor der kerk van den H. Casimirus, Paul Chomicz.

Meer dan honderd katholieke mannen en vrouwen zijn, volgens de Osservatore Romano, voorts in Leningrad om godsdienstige redenen gearresteerd; van de vrouwen een aantal onder beschuldiging dat zij zusters Franciscanessen zijn.

Gemeld wordt, dat ieder, die zich voorbereidt op het priesterschap, onmiddelijk naar de gevangenis wordt overgebracht.